

Arrest

nr. 213 095 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. REMELS
Loksumstraat 25
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. REMELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 september 2015.

1.2. Op 22 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juni 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Royan, district Kiti, provincie Daykundi. U ben een Hazara van etnische origine en een sjjiitische moslim.

U vertrok een 8-tal jaren geleden samen met uw familie uit Afghanistan en u reisde met hen naar Iran. In Iran verbleef u samen met uw familie in de wijk Ardaha, stad Karaj van de provincie Alborz in Iran.

Enkele maanden na uw aankomst in Iran werd u voor het eerst gedeporteerd naar Afghanistan. U beschikte immers niet over documenten en toen de politie u aanhield vroeg men u om te strijden in Syrië. U wou hier niet aan deelnemen en werd daarom naar Afghanistan gebracht. U bleef een maand in Herat en keerde nadien terug naar Afghanistan. Een jaar later werd u voor een tweede keer gedeporteerd naar Afghanistan. U verbleef er toen 3 maanden alvorens terug te keren naar Iran. U werd nadien nog een derde en vierde keer gedeporteerd naar Afghanistan maar u keerde steeds snel terug naar Iran. U bleef vervolgens twee jaar in Iran wonen.

U werd in 2015 voor een laatste keer gedeporteerd naar Afghanistan en u keerde ook toen terug naar Iran. Bij uw terugkeer naar Iran in 2015 kreeg u te horen dat uw werkgever uw loon niet wou uitbetalen aan uw vader. U ging omwille hiervan persoonlijk langs bij uw Iraanse werkgever om het geld te vragen. Hij zei echter dat hij u geen loon verschuldigd was. U kreeg vervolgens ruzie met uw werkgever en u duwde hem. Hij botste hierdoor met zijn hoofd tegen een steen. U vreesde door deze ruzie problemen te krijgen met de autoriteiten en u regelde een smokkelaar om het land te kunnen verlaten.

U verliet Iran in juni 2015 en u reisde u onder meer door Turkije, Griekenland, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 26 september 2015 aan te komen in België. U diende in België een verzoek in om internationale bescherming op 28 september 2015.

Na uw vertrek zou de Iraanse politie nog een paar keer zijn langs geweest bij uw ouders om naar u te vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de medische documenten en foto's van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal krijgen omdat u er niemand kent. Verder wil u niet terugkeren naar Afghanistan omdat u er slechte herinneringen aan hebt en u er steeds moest werken voor iemand anders. Daarnaast vreest u vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten bij een terugkeer naar Iran omwille van een ruzie met uw werkgever.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Iran vervolging zou vrezen door de autoriteiten omdat u problemen had gekend met de Iraanse autoriteiten, wordt opgemerkt dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw vrees voor vervolging ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Afghanistan, dient te worden beoordeeld. Omdat deze feiten zich afspelen in Iran en uit uw gehoorverslag niet blijkt dat u als gevolg van deze feiten in Afghanistan vervolging vreest, kan u bezwaarlijk de vluchtelingenstatus worden toegekend naar aanleiding van de problemen die u met de autoriteiten zou kennen in Iran.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw problemen omwille waarvan u uw land ontvlucht bent geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wanneer u gevraagd werd waarom u niet zou terug kunnen gaan naar Afghanistan haalde u immers louter sociaaleconomische redenen aan. U stelde immers niet te weten bij wie u daar zou kunnen verblijven, gezien de overige leden van uw familie volgens uw verklaringen in Iran zouden verblijven. Daarnaast verklaarde u dat u slechte herinneringen had aan Afghanistan omdat u er voor iemand anders had moeten werken die u slecht behandelde. U herhaalde nog eens dat u er zich niet kan vestigen omdat u geen plaats had om daar te gaan wonen of verblijven bij iemand en u geen geld had om er een stuk grond te kunnen kopen of iets te bouwen (CGVS, pg. 20). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet wordt bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daarnaast dient wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming – u beweerde in 2000 geboren te zijn (Verklaring DVZ, rubrieknr. 4, 9/03/2016) – te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 5 oktober 2015 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Sint – Rafaël (KU Leuven) te Leuven. Hieruit bleek dat u in 2015 ‘zeker ouder dan 18 jaar was en meer dan waarschijnlijk zelfs ouder was dan 21 jaar’. Dit betekent dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in mei 2018 meer dan waarschijnlijk ouder dan 24 jaar was. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen en in het bijzonder aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde gebrek aan zelfredzaamheid en re-integratiekansen in Afghanistan.

Uit het voorgaande volgt dat u Afghanistan pas op 15-jarige leeftijd – en niet op 10 jarige leeftijd zoals u beweerde – hebt verlaten en u nadien slechts vijf jaar in Iran gewoond zou hebben. Gelet op het feit dat u 15 jaren in Afghanistan gewoond en dat u er ook gewerkt hebt, kan er bezwaarlijk worden gesteld dat u bij een terugkeer naar Afghanistan volkomen ontworteld zou zijn en geen enkele band meer zou hebben met uw regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, pg. 6). Het feit dat u er bovendien telkens in slaagde om terug te keren naar Iran nadat u vanuit Iran naar Afghanistan werd gedeporteerd werd, wijst op een grote mate van zelfredzaamheid.

Voorts legde u zeer vage en weinig geloofwaardige verklaringen af over de band die u en uw familie nog zouden hebben met eventuele familieleden in Daykundi waardoor u het Commissariaat-generaal geen zicht biedt op uw familiale netwerk in Afghanistan. U verklaarde immers niet te weten of u nog familie had in Afghanistan. U dacht dat er misschien nog wel familieleden zouden zijn in Daykundi, maar u zei dit niet zeker te weten. Bovendien verklaarde u niet te weten of uw ouders vanuit Iran nog contact hadden met familie in Afghanistan (CGVS, pg. 7). Dergelijke vage verklaringen over het contact dat u en uw ouders al of niet nog zouden hebben met familie in uw regio van herkomst zijn weinig aannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat iemand die u op 15-jarige leeftijd zijn land verlaat, die vervolgens samen met zijn familie in Iran woont én in de daaropvolgende jaren nog regelmatig gedeporteerd werd naar Afghanistan op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid van familieleden in zijn land van herkomst en ten minste zou weten of zijn ouders nog contact hadden met familie in Afghanistan. De vaststelling dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de aanwezigheid van familieleden in uw regio van herkomst in Afghanistan, doet vermoeden dat u doelbewust informatie achterhoudt voor het CGVS in verband met een mogelijk familiaal netwerk in Afghanistan dat uw terugkeer en re-integratie daar zou kunnen faciliteren.

Gelet op het voorgaande meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat u voor u omwille van uw beweerde jeugdige leeftijd op het moment van uw vertrek of uw beweerde gebrek aan netwerk in uw regio van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De medische documenten die u voorlegde van uw zus uit Iran en een foto van haar in Iran, bewijzen enkel de medische problemen van uw zus en het feit dat ze in Iran verblijft, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Royan, district Kiti, provincie Daykundi Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2018 (stuk 3).

Op 2 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24 en 52-54) en het rapport “EASO Country Guidance note: Afghanistan” van juni 2018 (p. 71-77 en 80) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zal worden met problemen omdat hij er niemand kent en dat hij er slechte herinneringen aan heeft omdat hij steeds moest werken voor iemand anders. Daarnaast voert hij aan niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat hij de Iraanse autoriteiten vreest omwille van een ruzie met zijn werkgever. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt dient te worden onderzocht, *in casu* Afghanistan en hij niet aantoont dat de feiten die zich in Iran afspeelden als gevolg hebben dat hij in Afghanistan vervolging vreest; (ii) verzoekers problemen waarom hij Afghanistan ontvlucht is van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg geen verband vertonen met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag; (iii) de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte voordoet als minderjarige zijn algemene geloofwaardigheid aantast en in het bijzonder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn beweerde gebrek aan zelfredzaamheid en re-integratiekansen in Afghanistan; (iv) gelet op het leeftijdsonderzoek en de vaststelling dat verzoeker bijgevolg 15 jaren in Afghanistan heeft gewoond en er ook heeft gewerkt, bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan volkomen onworteld zou zijn en geen enkele band meer met zijn regio zou hebben, te meer nu hij er telkens weer in slaagde om naar Iran terug te keren; (v) verzoeker bovendien vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de band die hij en zijn familie nog zouden hebben met eventuele familieleden in Daykundi en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een theoretisch betoog van de respectievelijke wetsbepalingen, het volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift nog dat hij louter socio-economische redenen heeft aangevoerd, nu hij duidelijk heeft gemaakt dat hij reeds het slachtoffer is geweest van daden van lichamelijk geweld op het Afghaanse grondgebied. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich met zijn betoog beperkt tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In zoverre verzoeker nog wijst op daden van fysiek geweld, dient erop gewezen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken louter melding maakte van socio-economische (met name geen huisvesting) en medische problemen van zijn zus (met name het feit dat zij een operatie nodig had omdat haar twee benen niet even lang zijn) (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.). Ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker aan dat hij niet weet bij wie hij in Afghanistan zou kunnen verblijven, dat hij slechte herinneringen heeft aan het land omdat hij er steeds voor andere mensen moest werken en dat zijn familie er een moeilijk leven heeft meegemaakt (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Daarbij stelt verzoeker nog: *“En ik werd constant geslagen door die persoon.”*, zonder ook maar enigszins te verduidelijken wie hem zou hebben geslagen, wat de motieven hiervoor zouden zijn geweest en dergelijke meer. Bovendien dient te worden vastgesteld dat wanneer verzoeker nogmaals wordt gevraagd waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Daykundi hij enkel aanhaalt dat hij geen verblijfplaats zou hebben en ook geen geld heeft om een stuk grond te kopen of iets te bouwen, doch dat hij geenszins melding maakt van fysiek geweld waarvan hij het slachtoffer van zou zijn geweest, dan wel vreest te worden (administratief dossier, stuk 4, p. 20).

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij Hazara is van etnische origine en het sjiitische geloof aanhangt en dat uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 blijkt dat dit een etnische minderheid uitmaakt in

Afghanistan, doch dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om dit verder te onderzoeken of op enige wijze in overweging te nemen. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van dit thans in het verzoekschrift voor het eerst aangehaalde vluchtmotief. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* dit gegeven aanbrengt.

Desalniettemin benadrukt de Raad dat, om te oordelen of er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') noch uit het verzoekschrift. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Hazara een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst en het poneren van een vrees voor vervolging, dan wel een onmenselijke of vernederende behandeling kan immers geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijke problemen kent omwille van zijn Hazara geloofsovertuiging.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift nog dat hij, wegens zijn jeugdige leeftijd, niet op de hoogte is van de precieze aanleiding voor de vlucht van zijn volledige familie naar Iran, hetgeen evenwel niet wegneemt dat zijn familie stringente redenen had zoals de oorlogssituatie in Afghanistan en de precaire situatie van Hazara's. Hij benadrukt voorts dat hij wegens een totaal gebrek aan enig (familiaal) netwerk in, of enige andere banden met, Afghanistan niet kan rekenen op enige hulp of bescherming. In dit verband laat verzoeker nog optekenen dat zijn zelfredzaamheid waardoor hij verschillende malen terug naar Iran kon keren tot stand is gekomen uit pure noodzaak en eerder een bewijs vormt van de onmogelijkheid om een leven uit te bouwen in Afghanistan.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met deze argumentatie geen enkel valabel argument aanbrengt om zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen over de band die hij en zijn familie nog zouden hebben met eventuele familieleden in Daykundi te verklaren of te verschonen, nu hij zich veeleer beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing immers terecht opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die op 15-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en in de daaropvolgende jaren nog regelmatig gedeporteerd werd naar Afghanistan, niet zeker zou weten of er nog familieleden zouden zijn in Afghanistan of niet op de hoogte zou zijn van het feit of zijn ouders vanuit Iran nog contact hadden met familie in Afghanistan (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Dat verzoeker thans in het verzoekschrift voorhoudt over totaal geen (familiaal) netwerk in Afghanistan te beschikken, betreft dan ook een louter blote bewering en een tegenspreking van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij de overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband geenszins in een ander daglicht kan plaatsen. Deze vaststelling samen met het feit dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige en daaruit kan worden afgeleid dat hij geenszins volkomen ontworteld zou zijn bij een terugkeer naar Afghanistan en geen enkele band meer met zijn regio van herkomst in Afghanistan zou hebben, leidt er toe te besluiten dat verzoeker geen zicht wilt bieden op zijn mogelijk familiaal netwerk in Afghanistan dat zijn terugkeer en re-integratie daar zou kunnen faciliteren.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest "*Singh and Others v. Belgium*" van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen verzoekers van internationale bescherming naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoek om internationale bescherming en deze verzoek om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling

voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen *nexus* vertonen met het Vluchtelingenverdrag en hij geen zicht biedt op zijn werkelijke leeftijd en familiaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Royan, district Kiti, provincie Daykundi Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 52-54) en het rapport "EASO Country Guidance note: Afghanistan" van juni 2018 (p. 71-77 en 80) (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn Hazara-etnie en hij een vrees poneert voor onmenselijke of vernederende behandeling door leden van andere bevolkingsgroepen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in dit verband.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER